

ahol maga a szellem terem a paradicsomkarón,

szentséges a nyáj legeltetése és a kecskefejtés,

költői a nyirkos párnák közül kikelt, mezítelen és vézna test. Ó, szerelem.

Árad és kavargó a fekete

és sárga epe Corelli belső nyirokhálózatában,

mozgatja az agya által a csövecskéken keringetett szellő az izmait,

rezgeti a hegedűhúr a levegőt, míg a te, a létezés gondolkozással bizonyító idegeid finom fonata és tobozmirigyed férgek gyomrában gépiesül kukaccá.

A rugó eltörött, de a lélek itt lebeg. *[lassan kezdi tépni a papírt]*
Leveszlek hát a keresztről: s veled

együtt lefejtem magamat az ordinátáról és abszcisszáról. Középen, a sugárzó metszéspontban corpusként a nulla tündököl. Először a függőleges szárat bontom vissza: marad a láthatár-jellegű vízszintes: a szemlélet szélessége, amint te is rajzoltad. Ez a széles, tágas vonal pedig az innen, e pirossal karikázott pontból iduló, és egy másik pontba mutató, de rajta keresztül a végtelenbe szaladó nyílból lett. Átnyújtom karomat nulla közepének szinguláris nyílásán, át test világába, és még

[*kis kromatikus*]

tovább.

Forrón magamhoz öllelek. René, re-né, **pányttfödd**, újjászületett.